

ZÁKON SMEČKY

TRNITÁ CESTA

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon smečky

Trnitá cesta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Zákon smečky – Trnitá cesta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a.s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

BĚSŮV LES

MĚSTO
DLOUHÝCH PACEK

MÍSTO LOVU

3 AVE

K OHRADĚ HLÍDACÍCH PSŮ

ŘEKA

DIVOČINA

ZÁKON SMEČKY

TRNITÁ CESTA

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Přeložila Miroslava Kopicová

Copyright © 2014 by Working Partners Limited

All rights reserved.

Translation © Miroslava Kopicová, 2015

Jacket art © Frank Riccio, 2014

ISBN 978-80-00-04188-9

OBSAH

Seznam členů smečky	8
Úvod	11
Kapitola první	17
Kapitola druhá	27
Kapitola třetí	37
Kapitola čtvrtá	51
Kapitola pátá	61
Kapitola šestá	71
Kapitola sedmá	81
Kapitola osmá	96
Kapitola devátá	109
Kapitola desátá	135
Kapitola jedenáctá	145
Kapitola dvanáctá	156
Kapitola třináctá	164
Kapitola čtrnáctá	172
Kapitola patnáctá	182
Kapitola šestnáctá	192
Kapitola sedmnáctá	201
Kapitola osmnáctá	209
Kapitola devatenáctá	214
Kapitola dvacátá	224
Kapitola dvacátá první	230
Kapitola dvacátá druhá	238

SEZNAM ČLENŮ SMEČKY

VODÍTKOVÍ PSI

Bella – zlatobílá fena s hustou srstí, Štístkova sestra (kříženec šeltie a retrívra)

Daisy – malá bělosrstá fenka s hnědým ocáskem (kříženec westíka a Jacka Russela)

Miky – hladkosrstý černobílý farmářský pes (border kolie)

Marta – velká fena s hustou černou srstí a velkou hlavou (novofunlandanka)

Bruno – velký bojový pes s hustou hnědou srstí a nevlídnou tváří (kříženec německého ovčáka a čau čau)

Sluníčko – malá dlouhosrstá bílá fenka (maltézáček)

DIVOCÍ PSI (podle postavení ve smečce)

Alfa – obrovský poloviční vlk s šedobílou srstí a žlutýma očima

Beta – malá závodní fena s krátkou šedou srstí (známá také jako Hvězda)

LOVCI

Bouřlivák – velký chundelatý hnědosrstý pes s dlouhýma ušima

Štístko – zlatobílý pes s hustou srstí

Snap – malá fena s hnědobílou srstí

Spring – světlehnědá lovecká fena s černými skvrnami

HLÍDKOVÍ PSI

Luna – černobílá farmářská fena (matka černobílého štěněte Ne-
posedy a černého štěněte Tulačky)

Střela – štíhlá hnědobílá lovecká fena

Pajda – hnědý lovecký pes s černými skvrnami a chromou tlap-
kou

Kňoura – malý pes podivného tvaru s drobnýma ušima a zvrás-
něným obličejem

PSI SAMOTÁŘI

Starý Hunter – velký podsaditý pes s tupým čumákem

ÚVOD

„Vzdej se, Ňafe! Já jsem Alfa!“

Pískle udýchaně zaštěkala a převalila se přes Ňafa, až se kolem nich zvířily obláčky prachu.

Úhledně posekaný trávník okolo nich byl vyschlý z dlouhých parných dní pod Slunečním psem a obě štěňata spolu zápasila v záhonku pestrobarevných květin, které vysázely dlouhé packy. Tohle malé území ohrazené plotem bylo tak spořádané a bezpečné! Chtělo to tu už jen pořádnou bitku.

Ňaf kopal svýma malýma nožkama, vymanil se zpod Písklete a vrhl se na svou sestřičku.

„To teda nejsi. Vůdcem smečky jsem já!“

Pískle měla čumáček plný hlíny, kýchla a zavrčela vysokým hláskem. „Jen počkej, Ňafe.“

Nemotorně mu skočila po krku, Ňaf se převalil, nechal ji přes sebe přepadnout a pak ji štěněčímí zoubky popadl za přední nohu.

„Jau. Jau!“ zakňučela Pískle.

„Neublížil jsem ti?“ zamumlal Ňaf a stále držel její tlapku v zubech.

„Ha!“ Pískle využila toho, že se nechal zaskočit a cítil se provinile. Vykroutila se mu a vyrazila pryč. „Vyrála jsem na tebe, Ňafe!“ zaštekala.

„Ty jedna – “ Ňaf vyskočil a rozběhl se za ní. „Já tě dostanu, Omega – “

Náhle se ale překvapeně zastavil. Nakrčil čumáček. *Co je to za pach?*

Pískle zmizela za domem dlouhých pacek a její ňafání už na tu dálku téměř nebylo slyšet, ale Ňaf se o ni najednou přestal zajímat. Ten zvláštní pach ho nepříjemně páлил, až se rozkašlal. Přejel si packou po čenichu, zatřásl hlavou a pomrkával.

Pak znovu kýchl. Byl ještě udýchaný a chtě nechtě se musel toho špinavého vzduchu nadechnout. Rozčileně zakňoural.

Je to hrozné. Co jen to může být? A kde je jeho psí maminka? Ňaf se utrápeně schoulil a roztrásl se.

Počkat, pomyslel si pak. Teď už jsem přece velký pejsek.

Ňaf vyskočil a protřepal si kožíšek. Ten pach je hodně silný a on je skvělý stopař – bude ten nejlepší, co kdy žil! *Zjistím to sám.* Ňaf zavětřil a vydal se za pachem. Snažil se už nekýchat a nekašlat. Ten vzduch ho páлил až v krku. ...

Tamble! Dveře do domu dlouhých pacek byly otevřené a Ňaf do nich strčil čumáčkem. Tady byl pach tak silný, až se mu zalily oči. *Já tomu ale musím přijít na kloub. Nemůžu se obrátit a jít pryč...*

Váhavě vstoupil do domu a dráčky mu cvakaly na tvrdé podlaze. Před ním stála dlouhá packa, ta nejmenší – ta s dlouhými žlutými vlasy zamotanými do jakéhosi ohonu. Měl ji rád. Často na něj zaštekala, aby si s ní šel hrát, teď to ale neudělala.

Byla zabraná do nějaké nové hry. Vylezla si na sedací krabici a nakláněla se přes tu lesklou kovovou věž, na které si dlouhé packy opalovaly jídlo. Ňaf nakrčil čumáček a popleteně naklonil hlavu ke straně.

Štěně dlouhých pacek mělo něco v rukách. Ňaf zaslechl zachrastění a pak dlouhá packa vytáhla nějaké tenké dřívko. Takže je to jen hra? Pomyslel si. *Hraje si s nějakou novou hračkou. Třeba se můžu přidat!*

Něco se mu ale na pachu toho dřívka nezdálo. Zachytil ho i na tu dálku. Mělo červenou špičku, jako by ho někdo namočil do krve, a bylo cítit tak nějak štiplavě. A pak uslyšel, jak hrozivě syčí jako had...

Tohle není dobré...

Ňaf se najednou přestal starat, jestli mu to u dlouhých pacek způsobí potíže. Už ten pach a zvuk a to podivné dřívko nemohl snést. *Přestaň s tou hrou, malá dlouhá packo, nech toho!* Zvedl hlavu a rozštěkal se, jak nejhlasitěji uměl.

Žlutovlasá dlouhá packa svou hračku vylekaně upustila. Jak dopadla na zem, vysypala se z ní na hromádku další dřívka. Ňaf znovu zaštěkal a hrabal tlapkou o lesklou podlahu. Byl z těch dřívek, která tak ostře páchla, tolik vystrašený, že se k nim nemohl obrátit zády. A jejich syčení celou tu dobu sílilo.

Malá dlouhá packa se dotčeně a zneklidněně zamračila, ale Ňaf se rozštěkal o to zuřivěji. Neví sice, co se děje, ale musí zavolat svou psí maminku.

Jeho psí maminka ale nepřišla. Místnost byla najednou plná větších dlouhých pacek, které vykřikovaly a lapaly po dechu. Jedna z nich, samička, zaječela a popadla tu malou žlutovlasou do náručí.

Chvilí vydávala káravé zvuky. Ňaf na chvílku přestal štěkat a říkal si, jestli se nedostal do nějakého velkého průšvihů.

Dlouhé packy si ho ale vůbec nevšímalý. Sameček doběhl k číreému kameni ve zdi a otevřel ho dokořán, aby ten hrozný smrad mohl vyléteť ven. Další sameček, menší než velké dlouhé packy, ale větší než ta malá samička, si vedle Ňafa dřepł a sebral ho do náručí.

Ňaf se vyděšeně třásl, ale nezdálo se, že by se mladá dlouhá packa zlobila. Uklidňoval ho, přitiskl si Ňafa k sobě a drbal ho pod bradou. „Hodný kluk,“ říkal pořád dokola a nesl ho ven. „Hodný kluk!“

Byli už venku, zápach zeslábl a ostatní dlouhé packy se shlukly kolem Ňafa. Hladily ho po hlavě a drbaly za oušky. Starší samička tu malou tiskla k sobě, i přes ta ostrá slova, která na ni štěkala, a v očích se jí leskla voda.

Ňaf se staženým ocasem hleděl nahoru na dlouhé packy, ale žádná z nich mu za jeho náhlý štěkot nehubovala. „Hodný kluk,“ mručely pořád dokola a pak: „Štístko. Takový štístko. Štístko...“

Už toho na něj bylo všeho moc. Ňaf sebou vylekaně zavrtěl, až se vykroutil malé dlouhé pacce z náruče, a ta ho postavila na zem. Jakmile byl dole, vyrazil do kůlny.

Psí maminka mu vyšla naproti, vrtěla ocasem a dívala se na něj hrdýma zářícíma očima. Ňaf se zastavil mezi jejími tlapkami a ona mu láskyplně olízla hlavičku.

„Dobrá práce, Ňafe,“ zašeptala. „Upozornil jsi dlouhé packy na něco moc důležitého.“

„Vážně?“ zakňučel. „Myslel jsem, že se na mě budou zlobit, že štěkám. Ale tentokrát ne.“

„Ne,“ přitakala jeho maminka a olízla mu ouška. „A myslím, že zároveň přišli na to, jaké dostaneš jméno, až budeš velký pejsek. Štístko.“

Ňaf nakrčil čenich. Nemohl se zbavit trochu zklamání, které se mísilo s pocitem hrdosti. „Myslel jsem, že si své jméno budu moct vybrat sám.“

„Víš, to dělají Divocí psi.“ Maminka se zatvářila trochu nesouhlasně. „A někteří Vodítkoví psi jména od dlouhých pacek nepřijmou. Ale jméno, které ti daly, je pěkné – měl bys být na něj hrdý.“

„Štístko,“ zamumlal si pro sebe Ňaf. Naposledy se ohlédl po dlouhých packách, ale ty už se vracely do svého domova a zavíraly dveře. „Štístko.“

Maminka do něj zlehka štouchla. „Je to hezké jméno, Ňafe – Blesk měl taky štěstí, když ho Nebeští psi zachránili, a o Lesopsovi se vždycky říkávalo, že má štěstí.“ Její hlas zněl pobaveně. „Je to jméno, které tě uchrání před potížemi, maličký – a já mám takový pocit, že se ti to možná hodí. Dívej se na něj jako na dar od Lesopsa.“

Po těch slovech se Ňaf nadmul pýchou.

„Štístko.“ Olízl si tlamičku, aby ochutnal, jak se mu to jméno vyslovuje. „Ano. Jestli je od Lesopsa, tak je to určitě dobré jméno.“

Jeho psí maminka vyštěkla smíchy a postrčila Ňafa zpátky ke kůlně, kde spával s ní a sourozenci. Zdi kůlny osvětlovalo zapadající slunce a Ňaf už cítil, jak se mu začíná chtít spát. Byl to náročný den a on toužil po měkké srsti, kterou jim dlouhé packy daly na spaní.

Domov a teplo – a teď ještě Ňafovi dali jeho psí jméno. Dlouhé packy jsou dobré. Vždycky na něj byly hodné. Ano, věděl, že jim může důvěřovat.

Jsem Štístko, pomyslel si Ňaf a ospale se stulil ke psí mamince, která se uvelebila v chladném stínu v kůlně. A doufám, že vždycky budu...

KAPITOLA PRVNÍ

Štístko utíkal lesem a pod tlapkami mu praskaly větvičky. Větve mi nad ním pronikalo bronzové světlo a krášlilo spadané listy. Kousek před sebou viděl uhánět Bouřliváka, velkého psa ze smečky.

Štístko zrychlil a napínal svaly, aby mu stačil. Někde za ním běžela i mladá Lízinka, ale musel jí důvěřovat, že za nimi nezaostane, protože nechtěl zpomalovat. Srdce mu bušilo a jazykem, který mu visel z tlamy, vnímal pachů chladného listí napadeného rzí. Štístko si připadal silnější a rychlejší než za mnoho posledních cest Měsíčního psa. Měl pocit, že by mohl běžet pořád.

Je dobré být v divočině, přemítal, když paprsky světla probleskovaly na nerovnou pěšinu. Je to hodně vzdálené od mého starého života, kdy jsem si hledal jídlo ve městě, ale líbí se mi to...

Dříve by nevěřičně zavyl nad tím, že se uvnitř tak změnil. Měl rád tu dobu, kdy byl Psem samotářem, potuloval se po ulicích města a sháněl zbytky od dlouhých pacek. Kdysi byl hrdý na to, když objevil staré nedojedené kuře z krabice na zbytky před Domem jídla.

A teď jsem tady, daleko od města, pod zraky Lesopsa – a využívám všech svých smyslů, abych ulovil tu nejrychlejší kořist.

Štístko přeskočil spadlý kmen a zaplavil ho pocit hrdosti. Nebylo to tak dlouho, co mu vnutili roli Omegy. Byl to trest za to, že se ke smečce přidal jako špeh své sestry Belly a Vodítkových psů, které vyvedla z rozbitého města dlouhých pacek. Omegu byl opravdu nerad, ale musel připustit, že ho tohle ponížení naučilo hodně o věrnosti a pokoře a o tom, jaký je to pocit být v podřízené pozici. Byl teď díky té zkušenosti šlechtnějším psem. A mnohem víc si nyní cení svého nového místa. Být Omegou byla ve smečce ta nejnižší pozice ze všech a byl to šok spadnout tak nízkou z postavení ceněného lovce a člena hlídky.

Každá smečka samozřejmě nějakého Omegu potřebuje, aby dělal poskoka a vykonával špinavou a neoblíbenou práci. Je to důležitá role, to Štístko věděl. Jen už to nikdy nebude role jeho.

Teď, když byli na cestě, nebylo tolik zapotřebí psů na hlídce a bylo třeba víc lovců, kteří by smečku uživil. Probojovat se zpátky v hierarchii mu dalo hodně práce, ale Štístko byl odhodlaný. Vykonal každou podřadnou práci, která se po něm chtěla, ale zůstal ostražitý, využil každou příležitost a dožadoval se možnosti předvést se v soubojích s ostatními psy. Štístko pořád ještě cítil osten své první porážky – od hnědobílé lovkyně Snap – ale nakonec to dokázal. Teď je i on lovcem, psem s vysokým postavením, kterého si členové smečky cení a váží. Znovu se pídí po kořisti a zaopatřuje smečku, která čeká v novém táboře v lese.

Úzká soutěska není tak dokonalým domovem, jako byl jejich starý tábor – ten zůstal daleko za nimi, na druhé straně bílého skalního hřbetu, mezi nízkým kopcem, který je chránil, a loukou

posetou květinami. Soutěska v lese teď ale byla bezpečným místem, kde mohli svou cestu přerušit, a byla dostatečně daleko od smečky Hlídacích psů, která je ohrožovala.

Místní les je neznámý, ale Štístko je rád, že může důvěřovat svým ostře vybroušeným smyslům a víře v Lesopsa. Ranilo jeho hrdost, že Bladin útok přiměl smečku se už zase přemístit – ale celkem vzato byl Štístko rád, že to udělali. Během posledních pár cest Slunečního psa byl život příjemný. Štístko chtěl, aby to vydrželo co nejdéle.

„Štístko!“ zaštěkal mu přes rameno velký hnědý pes Bouřlivák. „Nezapomeň – měj čenich pořád ve střehu kvůli Blade a ostatním.“

„Neboj.“ Štístko rozhodně nezapomene na krutou vůdkyni smečky Hlídacích psů. Naježil se, když si představil její vrčící arogantní tvář. Štístko věřil v mrazivém lese, jestli neucítí nějakou stopu nepřítele, ale zachytil jen pach tlejícího listí, tekoucí vody a drobných stvoření v zemi.

Blade se ke smečce ani nepřiblíží, jsem tu, abych ji zastavil...

„Dobrá. Zůstaň ve střehu a postarej se, aby ostatní byli také.“ Bouřlivák obrátil svou velkou hlavu a zkoumal les.

„Alfa si je jistý, že se Blade vrátí, aby se pomstila.“

„Myslím, že má Alfa pravdu.“ Štístko zrychlil a běžel vedle Bouřliváka. „A má pravdu, když nepustí žádného psa ven samotného.“

Bouřlivák povolil svaly a zpomalil do klusu. „Teď budeme postupovat pomalu,“ zavřel. „Jsme už skoro u loviště.“

Vlčí pes Alfa trval na tom, aby šel Bouřlivák se Štístkem na první lov v jeho novém postavení. Štístko si byl docela jistý, že to

je kvůli tomu, aby byli společně silnější, a neznamenalo to projev nedůvěry vůči němu. Byl to zvláštní pocit, že Alfovi přeci jen záleží na Štístkově životě, po tom všem, co se mezi nimi událo, ale zdálo se, že Štístko a ten vlčí pes dospěli k jakémusi příměří.

Prozatím.

Štístko neměl pocit, že kdy bude moci Alfovi plně důvěřovat, ale to nebyla myšlenka, kterou by mohl sdílet s Bouřlivákem. Ten byl třetím nejvyšším členem smečky a byl jejich vůdci vždy hluboce a naprosto oddaný.

„Štístko!“ Nadšené zaňafání se ozvalo z trsu trávy nalevo a vynořila se odtud Lízinka.

„Tys nás dohnala,“ zaštěkal Štístko pobaveně. „Dobrá práce.“

Mladá hlídací fenka se viditelně nadmula hrdostí a zvedla hlavu. Štístko byl na ni pyšný a zároveň ho maličko zamrazila neblahá předtucha. Ačkoli byla Lízinka ještě malá, dědictví Hlídacích psů se na ní už projevovalo – silné svaly, lesklá srst a silné čelisti plné ostrých zubů. Někteří členové smečky byli pořád ještě nervózní z toho, že byl do smečky přijat Hlídací pes.

Blázni. Lízinka je asi tak zuřivá jako králík.

„Měj oči otevřené, Lízinko,“ zavrčel na fenku tiše. „Nezapomeň, že hledáme bílého králíka, a Střela se zapřísáhla, že jednoho viděla poblíž téhle nory.“

„A proč musí být bílý?“ zamračila se Lízinka. „Cítím tu kolem tolik kořisti.“

Štístko posmutněl, ale promluvil zvesela. „Alfa trvá na tom, že chce na Slavnost pojmenování sněhobílého králíka.“

Lízinka sklonila hlavu a všechna energie jako by z ní vyprchala. „Aha. Pro Neposedu s Tulačkou. Vsadím se, že to bude úžasný.“

A pak naštvane zavrčela: „Ne že bych já o pojmenování něco věděla.“

„Ani já ne.“ Štístko do ní zvesela strčil čenichem. „Já jsem Slavnost pojmenování nikdy neměl, Lízinko.“

„Vážně?“ Naklonila hlavu a zatvářila se o trochu optimističtěji.

„Vážně. Dokonce si ani nepamatuju, kdy jsem své jméno dostal. Někdy se mi vynoří matná vzpomínka, jenže...“ Štístko pokrčil rameny. „Vzpomínám si na mladou dlouhou packu se žlutými vlasy svázanými do ohonu. Byla v nebezpečí. Pamatuju si, jak ze mě měla má psí maminka radost. A zaslechl jsem nějaký hlas, jak říká ‚Štístko...‘, ale pak se ta vzpomínka vytratí, zrovna když se jí chystám uchopit jako kořist, která obratně vyklouzne.“

Lízinka se rozesmála hlubokým hlasem, který Štístkovi připomněl, jak hrozně rychle tahle mladá fenka dospívá. „Tak aspoň nejsem jediná.“

„Ne všichni psi tohle dělají,“ připomněl jí Štístko. „Vem si třeba Vodítkové psy.“

Lízinka otráveně nakrčila čenich. „Ti nedělají nic pořádně.“

Chudák Lízinka. Tváří se statečně, jenže já moc dobře vím, že by zoufale chtěla dostat své dospělé psí jméno jako ostatní. Aby zakryl to, jak se na Alfě zlobí, Štístko do ní přátelsky štouchl. „Budeš mít svou Slavnost pojmenování, neboj.“

„To doufám,“ zamračila se Lízinka. „Proč Alfa nedovolí, abych ji měla teď?“

„Mám vám říct, jak jsem přišel ke jménu já?“ Bouřlivák zpomalil a kráčel zase vedle Štístka.

„Povídej.“ Štístkovi se ulevilo, že může Lízinku rozptýlit nějakým příběhem – i když bude o získání jména.

A mladá fenka taky hned vypadala, že se na Bouřlivákovo vyprávění moc těší. „Jak ses jmenoval jako štěně?“ zeptala se.

„Šnek!“ vyštěkl Bouřlivák se smíchem.

„Šnek?“ Lízinka se na něj dívala nevěřičně.

„Ano, vážně,“ ujistil ji. „Moje psí maminka mi to jméno dala, protože jsem měl šneky moc rád. Pořád jsem nějaké lovil, obracel jsem je a očichával jim ulity.“

„Fuj,“ otrásla se Lízinka.

„No tak, Lízinko!“ okřikl ji Štístko, ačkoliv i jemu to připadalo nechutné.

„Měl jsem šneky strašně rád. I teď si rád občas nějakého dopřeju,“ dodal Bouřlivák a znovu pobaveně zavrčel. „Nemohl jsem ale samozřejmě být Šnekem napořád. Takže, krátce poté, co mi vyrostly zadní zuby, mě má smečka požádala, abych si zvolil své pravé jméno.“

„A jak sis ho vybral?“ vyptávala se maličko závistivě Lízinka.

„Věděl jsem, že na tak velkého psa jsem rychlý. Uvědomoval jsem si to už od chvíle, co jsem se naučil běhat. Dokázal jsem běhat skoro tak rychle jako Blesk,“ smál se Bouřlivák, „nebo jsem si to aspoň myslel, když jsem byl ještě mladý a domýšlivý. Pozoroval jsem Bleska na nebi a myslel na to, že připomíná ohnivý plamen – a najednou jsem to prostě věděl. V té chvíli mi došlo, že mé pravé jméno je Bouřlivák. Nemyslíte, že mi sluší?“

Štístko pobaveně zavrčel na souhlas, když viděl, jak je Bouřlivák na své pěkné jméno náležitě hrdý. „Ano, sluší. Takže takhle Slavnost pojmenování probíhá? Psi si zvolí, čím a kým jsou?“

Bouřlivák přikývl. „Ano. Jméno psa vystihuje, shrnuje jeho povahu. Proto je tak významné. Je velmi důležité, aby si ho pes zvolil správně, protože mu bude po celý život určovat, kým je.“

„To se mi líbí,“ zašeptal Štístko.

„Mně taky,“ posmutněla Lízinka.

Štístko jí soucitně olízl ouško. „Já jsem byl vždycky pes samotář a žádná smečka mě nikdy nenaučila, jak si vybrat jméno. Pokud ale už psi mají být ve smečce, myslím, že je dobré, když si mohou zvolit, kým v té smečce budou.“

„Přesně tak,“ přitakal Bouřlivák. „Když si vybere své jméno, stane se pes skutečným členem smečky. Nebo členkou,“ dodal a podíval se přívětivě na Lízinku.

„Je to přirozenější, než když nám jména dávají dlouhé packy,“ zašeptal Štístko a hluboko uvnitř pocítil osten lítosti.

„Mnohem přirozenější,“ souhlasil Bouřlivák. „Je to – podívejte! Tamhle!“

Podrostem se mihl stín. Jen matná, hnědá skvrna, ne bílá, ale rozhodně to byl...

„Králík!“ zaštěkala Lízinka. Mladá hlídací fenka zaštěkala a vyrazila za tvorečkem.

„Lízinko!“ Štístko vystřelil za ní a ostře ji štípl do zadku. „Potichu!“

Lízinka se prudce zastavila, až kolem sebe zvířila zlatavé listí. „Jejda.“

Bouřlivák doběhl k nim a zavrčel. „Ještě jich bude kolem spousta – pokud je všechny nevyděšíš.“

Lízinka sklonila hlavu, svésila ocas a omluvně zakňučela. „Promiň, Štístko. Promiň, Bouřliváku.“

Štístko jí jemně oždiboval ouško, jako že jí odpouští. „To nic. Každý pes někdy udělá chybu.“ Přesto ho ale v kožichu znepokojeně zamrazilo. Dlouhé packy chovaly Hlídací psy proto, aby

útočili a ne se plížili a lovili. Lízinka je sice milá fenka, ale nemá přirozený sklon k opatrnosti a lstivosti, a to její pozici ve smečce moc neprospěje.

Štístko se přikrčil a opatrně se plížil pod hustými větvemi. Bouřlivák se pohyboval stejně a vydal se nalevo od Štístka, aby se k místu, kde měli králíci nory, dostal odjinud. Kořist byla už evidentně dost vyplašená. I když se psi snažili opatrně postupovat proti větru, někteří králíci už vklouzli do doupat. Další seděli na zadních, dlouhé uši zvednuté a čumáčky nakrčené v ostrém, chladném povětří Rudolistí.

To nebylo nic nezvyklého – i pro toho nejopatrnějšího psa bylo těžké králíky překvapit, připomněl si v duchu Štístko, když další tři králíci zmizeli ve svých podzemních chodbičkách. Jakmile zahlédl ve křoví za doupaty Bouřlivákovu tmavou siluetu, zachytil Štístko jeho pohled a zamrkal na souhlas. Štístko věděl, co Bouřlivák chce, a Bouřlivák mu důvěřoval, že to taky udělá. *V tomhle spočívá život ve smečce ...*

Pak Štístko obrátil hlavu k Lízince a nastražil jedno ucho. Krotce se přikrčila na předních tlapkách a připlížila se k němu s dychtivým výrazem v očích a lehce roztřeseným ocáskem.

„Teď můžeš, Lízinkou, využít tu svou přemíru energie,“ zašeptal Štístko. „Pořád jsi ještě menší než my, takže teď můžeš být opravdu užitečná.“ Měl radost, že se fence rozjasnila tvář. „Vidíš tamhle tu králíčí noru? Předstírej, že na ni útočíš. Vrhni se tam a začni hrabat.“

„Mám jen předstírat?“ naklonila tázavě hlavu s ostře řezanými rysy.

„Prozatím.“ Štístko kývl hlavou k noře. „A tentokrát můžeš dělat rámusu, kolik chceš!“

Lízinka vyštěkla radostí a rozběhla se k noře. Zbývající králíci se rozprchli a zmizeli ve vzdálenějších norách, jen se jim bílé ocásky zablýskly, ale Lízinka se soustředila na noru, kterou jí Štístko ukázal.

Zuřivě štěkala, cpala hlavu do díry a zadeček se jí třásl. Bušila ocáskem kolem sebe a předními tlapkami hrabala v zemi.

Vyšlo to celé tak dobře, jako by to naplánoval sám Lesopes. Z děr kolem se vyhrnuli králíci a vyděšeně prchali pryč. Žloutnoucí travou na mýtině se míhaly jejich rozmazané hnědavé kožíšky a Štístko po nich skákal, chňapal a zabíjel je tak rychle a čistě, jak jen dovedl. Máchl tlapkou po dalším prchajícím králíkovi a zakousl se mu do krku. Pak se zatajeným dechem zvedl hlavu a podíval se po Bouřlivákovi.

Tři králíci se vynořili Bouřlivákovi téměř před nosem, ale neskočil po nich. I když se mu napjaté svaly chvěly napětím a loveckým soustředěním, nechal je velký pes utéct. Jeden králík ško-brtl a v běhu udělal kotrmelec, ale Bouřlivák se nehnul z místa a příkrčený čekal.

„Teď!“ vyštěkl Štístko signál, když z díry vystřelila bílá šmouha.

Bouřlivák už byl ale napřed. Jeden rychlý skok, cvaknutí silných čelistí doprovázené křupnutím křehké kůstky – a z tlamy mu bezvládně visel zakrvácený bílý králík. Štístko na chvílku pocítil, jak jím projel záchvěv nadšení z úspěšného lovu. Pak se nečekaně zachvěl neblahou předtuchou. Les kolem něj jako by celý náhle ztichl a zastavil se, tělíčko bílého králíka mu zastřelo zrak a nemohl se ani pohnout. Bouřlivák naklonil hlavu na stranu a upřel na něj tázavý pohled.

Co to se mnou je? Vždyť se nám to podařilo! „Parádní úlovek,

Bouřliváku!“ Štístko se otrásl a ten pocit, který ho na chvíli ochromil, zas pominul. Zvedl hlavu i ocas a kráčel přes mýtinu.

Lízinka měla pořád ještě hlavu v noře a bylo slyšet její tlumený štěkot vysokým hláskem, jak byla nadšená z lovu. Štístko se zastavil a pobaveně ji štouchl do třesoucího se zadečku. „Dobrá, už toho můžeš nechat, Lízinko.“

S námahou vytáhla svou ušmudlanou hlavu zase ven. S ušima nastraženými a rozevřenými čelistmi si olizovala hlínu z čenichu.

„To byla legrace!“ zakňučela.

„Jsem rád, že ses dobře bavila,“ procedil suše Bouřlivák skrze s bílého králíka, kterého držel v tlamě. „Odvedlas dobrou práci.“

Štístko pomalu zavrtěl ocasem a očichal bílé chlupaté tělíčko. Znovu ho zamrazilo v zádech, ale obrátil se, aby posbíral své vlastní úlovky.

„Tak pojď, Lízinko. Sice jsi tuhle kořist sama nezabila, ale můžeš mi pomoci ji odnést do tábora.“

„Jasně, Štístko!“ Lízinka, plná nadšení jako malé štěňátko, popadla do tlamy dva králíky.

Když odcházeli z mýtiny, Štístko se znovu obrátil k místu, kde Bouřlivák zabil toho bílého králíka. Na bledém kameni byla loužička temně rudé krve. Štístko sevřel vlastní kořist v čelistech o něco pevněji.

Byl to lov. Normální, jako každý den, nic víc. Na tom králíkovi není nic neobvyklého. Jen ta zvláštní bílá barva kožičku.

KAPITOLA DRUHÁ

Cesta zpátky vedla mělkým údolím lemovaným trnitým křovím a kopřivami a paprsky Slunečního psa za Rudolístí vrhaly na zem dlouhé stíny i těch nejmenších stromků. Do tábora to neměli daleko, ale Štístko hodlal zůstat ve střehu.

Všude vládl klid a vzduch byl lehce mrazivý, takže Štístko okamžitě zbystřil, když poblíž něco zašelestilo. Zastavil se a uviděl, jak se mezi holými větvkami vynořil zlatavý obrys.

„Bello,“ pozdravil svou sestru.

Bella pohlédla nejistě směrem k Bouřlivákovi a Lízince. Otřepala se, ale zůstala stát na místě. „Ahoj, Štístko.“

Štístko odložil králíky na zem a zaštěkal na Bouřliváka. „Já vás doženu.“

Bouřlivák se ohlédl přes rameno, přikývl a šel i s Lízinkou dál.

Štístko obrátil svou pozornost k Belle, která přecházela sem a tam a vyhýbala se mu pohledem. *Má sestra*, připomněl si v duchu; přesto mu ale připadala víc cizí než Bouřlivák. Nebylo to tak dávno, co byla připravena obětovat ho pro dobro své Vodítkové smečky.

Bella nakonec přestala popocházet a hrábla párkrát tlapkou o zem, až se v suché hlíně dělaly rýhy.

„Štístko,“ vypravila ze sebe nakonec. „Ani jsme spolu pořádně nemluvili, od té doby, co –“

„Od jaké doby?“ vyštěkl Štístko ostře, když se odmlčela. „No tak, Bello. Copak nedokážeš ani pojmenovat to, cos udělala?“

Zvedla svou zlatavou hlavu a poprvé na něj upřela delší pohled. Štístko viděl, jak se jí stáhly svaly kolem hrdla.

„Od té doby, co jsem tě nechala s Alfovou smečkou,“ zavrčela tiše. „A co jsem pak zaútočila spolu s liškami.“

„Jsem tvůj bratr,“ zaštěkal zahořkle Štístko. „Ale zdá se, že jsem tu jen proto, abych byl využíván jako oběť.“

„Ale no tak, Štístko,“ namítla Bella nešťastně. Stočila si ocas těsně kolem těla a přikřčila se na předních. „Copak už si nepamatuješ na naši štěněcí smečku? Nepamatuješ si, jak jsme se vždycky večer spolu stulili v teple u naší psí maminky?“

Štístko hluboce zavrčel. „Myslíš si, že když mi připomeneš naši štěněcí smečku, zapomenu na to, cos udělala?“

„Ne! Snažím se říct něco jiného, Štístko. Ty už si nepamatuješ všechny ty příběhy, co nám maminka vyprávěla?“

V něžných hnědých očích měla prosebný výraz. „Učila nás o vlčích, pamatuješ? *Držte se od vlků dál*, říkala. *Jsou zlí. Udržujte si od nich odstup, štěňata!* Myslela jsem si, že bude správné Alfu porazit. Myslela jsem si, že to je to nejdůležitější.“

„Aha. Nechala ses štěněcími pohádkami vyděsit tak, že jsi mě zradila. To chceš říct?“

„Sice je to vlk jen napůl,“ pokračovala zoufale Bella. „Ale vypadá přeci jako vlk, ne? Myslela jsem si, že představuje hrozbu!“

„A proto jsi mě požádala, abych byl tvým špehem v jeho smečce?“ odsekl Štístko. „A zároveň jsi mi ještě lhala? Máš dost zvláštní představu o tom, jak mě chránit, Bello.“

„Snažila jsem se udělat správnou věc, opravdu. Myslela jsem si, že bys byl ve větším nebezpečí, kdybys věděl, co chystáme.“

Štístko pohrdavě nakrčil čenich. „A co potom ty, sestřičko? Ty s tím polovičným vlkem teď žiješ v jeho smečce! Co se stalo s tvým udržováním odstupu? Teď se neřídíš tím, co nám maminka řekla, že ne? Nemůžeš se už na její slova vymlouvat.“

Bella se přikrčila ještě níž, připlížila se po zaprášené cestě blíž a prosebně bušila ocasem do trávy. Přitiskla čelist k zemi a zamžikala na něj. „Já už teď vím, že to bylo špatně, Štístko. Nikdy jsem neměla v úmyslu, abys přišel k úhoně. Myslela jsem to dobře, ale byla to chyba.“

Oči se jí zaleskly a nešťastně svésila uši. *Ona čeká, až jí odpustím,* pomyslel si utrápeně Štístko. *Potíž je v tom, že nemůžu. Ještě ne.*

„Ty myslíš, že dobrý úmysl omluví, cos udělala?“

Bella náhle vyskočila a Štístko ucukl. V očích, které předtím vypadaly tak temně a nešťastně, se teď zablýsknul hněv. Zavrčela:

„Přestaň se pořád litovat, Štístko!“

„Cože?“ Štístko šokovaně nastražil uši a stál bez hnutí.

„A co když Alfa vyhrožoval, že mě zabije?“ štekala rozlíceně. „Ano, jsem tvá sestra. A tys neudělal nic, abys mě bránil!“

Ve Štístkovi se hnulo špatné svědomí, které podlomilo veškerý jeho hněv. *Má pravdu. Bruno se Belly zastal, ale já ne.*

Štístko se posadil na zem a hleděl na sestru. V jejím výrazu se bolestně mísil hněv s lítostí.

Vzpomněl si na den, kdy Bellu znovu našel, ten den, kdy se

svou provizorní smečkou odrazila útok lišek, které ho ohrožovaly v nákupním centru dlouhých pacek. Vzpomněl si na ten šok, když ji znovu spatřil po tak dlouhé době, a na to, jakou měl radost. Vzpomněl si na ten přívál štěstí, když se rozhodl s ní a s její smečkou na chvíli zůstat. A který pes by si byl pomyslel, že to dopadne tak, jak to dopadlo?

Já nechci, aby to mezi námi bylo takovéhle.

V čenichu ho zalechtal nějaký pach. Když se podíval k trnitému houští, které chránilo tábor, postřehl Štístko pár tmavých očí v útlé špičaté tváři. Mladá hlídací fenka je celou tu dobu pozorovala – a poslouchala.

„Lízinko,“ zaštěkal.

Lízinka se váhavě protáhla mezi trnám a došla se staženým ocáskem ke Štístkovi a Belle. Slunce pozdního Rudolistí dávalo jejímu lesklému kožíšku bronzový nádech a Štístkovi znepokojivě připomínala vůdkyni Lízinčiny bývalé smečky, Blade.

Její uctivý hlas se však Blade v ničem nepodobal. „Omlouvám se, Štístko. Neměla jsem vás poslouchat, ale dělala jsem si starosti.“

Štístko vrhl pobavený pohled na Bellu a pak se obrátil zpátky k Lízince. „A kvůli čemu sis u Zeměpsice dělala starosti? Bellu přece znáš.“

„Jenže to je právě to. Ty a Bella.“ Lízinka si dřepala na zem a svěsila uši. „Kéž bych ještě měla své sourozence. Vy ani nevíte, jak velké máte štěstí.“

Na Štístka dolehl ztěžka pocit studu. Samozřejmě, Lízinka přeci o své sourozence, Vrtíka a Bručouna, přišla – jeden je mrtvý a druhého odvedla zlá Blade.

„Promiň, Lízinko,“ zavrčel tiše. „Já jsem na tvou ztrátu nezapomněl. Jenže mezi mnou a Bellou se prostě – udály různé věci. Musíme ještě...“

Lízinka k němu zvedla své smutné oči. „Měli byste být vděční, že pořád ještě máte jeden druhého,“ zašeptala rozpačitě. „Alespoň já si to myslím. To je všechno.“

Mladá hlídací fenka se zvedla a pomalu odcházela k táboru se svěřenými rameny a schlíplým ocasem.

Štítkovi poskočilo srdce a bušil ocasem do země, jak byl na ni pyšný. Lízinka projevila na svůj věk velkou moudrost.

Kéž by ted' to štěně viděl Alfa, pomyslel si. To by mu ukázalo, jak laskavá je to fenka.

Bella tiše zakňučela a on jí konečně pohlédl do očí. Uviděl v nich vroucí přání, které mu připadalo důvěrně známé.

Lízinka má pravdu. Oba jsme ted' vyvedení z míry, ale –

Sotva stačil otevřít tlamu, aby ke své sestřičce promluvil laskavěji, když se nebem rozlehl ohlušující třesk a vyrazil z něj záblesk jasného světla. Oba vyplašeně zvedli hlavu a na svou hádku okamžitě zapomněli. Mraky nad nimi byly tmavé a pochmurné a vypadaly tak těžké, že by dokázaly rozdrtit svět.

„Blesk!“ vyjekla Bella. „Rozštěkal se!“

„Musíme se někde ukrýt,“ zakňučel Štítko.

Popadl do zubů své králiky. Pak s Bellou vyrazili a na zem už dopadaly velikánské dešťové kapky. Blesk znovu vyskočil a při jeho hřímajícím štěkotu se celé nebe otřásalo.

„Štítko!“ zavyla vyděšeně Bella.

„Rychle! Tudy!“ Štítko zahlédl písčité pahorek, který už byl celý mokrý, ale byl blíž než jejich malá soutěska. Vyskočil na dro-

líci se povrch. Až na poslední chvíli si všiml tmavého ústí malé nory, přímo pod jeho tlapkami. A kde jsou takové malé nory, mohl by být i –

Jezevec! Vyrazil ze své díry, celý vyděšený a rozzuřený. Štístko se už při své rychlosti dostal dál za jezevčí noru, ale hned za ním běžela Bella – a zvíře zaútočilo na ni a skočilo jí na záda. Štístko zahlédl zlomyslná očka jako dva korálky v širokém obličejí s bílými pruhy právě ve chvíli, kdy zvíře zabořilo zuby Belle do krku a seklo ji svými dlouhými drápy po rameni. Vyjekla a nohy se jí podlomily bolestí.

Štístko králíky zase pustil na zem, seskočil z kopečku a opřel se jezevci tlapkami o záda – ale jezevec byl překvapivě rychlý. Bleskově se obrátil, zasekl mu drápy do čenichu a zasadil mu hlubokou ránu. Štístkovi proběhla obličejem ostrá bolest a zběsile třepal hlavou, ale to zákeřné stvoření se ho drželo, zuřivě vrčelo a cenilo zuby.

Rozlilo se bílé světlo, jak znovu přeběhl Blesk. Jezevec zaskočeně uvolnil sevření a Štístko ho konečně setřásl; jezevec se svalil a překulil. Bella na něj skočila a přimáčkla mu ocas do písčité země. Štístko mu zabořil zuby do stříbřitého zátylku, držel ho a jezevec se svíjel a házel sebou.

Štístka bolelo na hrudi a z čumáku mu pořád vystřelovala bolest jako horké ostny, ale soustředil se na to, aby celou svou vahou udržel jezevce na zemi. *Nemůžu ho nechat kousat!* Už se s těmito tvory setkal a věděl, že bojují na život a na smrt, pokud musejí.

Blesk přeběhl ještě jednou a zatřásl mraky. Se zábleskem světla se objevil i pach, který Štístka páčil v čenichu – něco hrozivě povědomého.

Přichází sem, pomyslel si. Ten zlý déšť – déšť, který nás páлил do kožichu v našem posledním táboře!

Obrátil se a se strachem pohlédl k nebi. Jezevec využil příležitosti, shodil ho a vymrštil se stranou, aby unikl Belle, která se po něm vrhla. Rozzuřeně máchl svými dlouhými drápy Štístkovi po slabinách.

V tom krátkém okamžiku po útoku Štístko necítil nic; pak na ně ale dopadl déšť, příval vody a mokrého popela. Černé vločky se mu lepily na mokrý kožich a prosakovaly mu do ran. Déšť ho páлил víc než rány od jezevcových drápů. Zdálo se, jako by mu pronikal do masa a zabořil se mu až do kostí.

Zuřivý bolestí a vztekem se Štístko pustil do jezevce a sevřel jeho krk v čelistech. Divoce s ním třásl a nakonec ho pustil na zem jako bezvládný promáčený uzlíček.

„Je mrtvý, Štístko!“ vypravila ze sebe udýchaně Bella. Krčila se při zemi a celá se třásla.

„Jsi v pořádku, Bello?“ Štístko vedle ní oddychoval a ustaraně ji očichával.

„Jsem v pořádku.“ Sestra se s námahou zvedla na tlapky a vytřepala si mokrý kožíšek. „Ale ty jsi zraněný!“

Palčivý déšť už ustal a jen sem tam spadlo ještě pár kapek a v chladném větru se sneslo několik černých vloček, ale rána na boku Štístka pořád ještě páčila. Očichal ji a zkusil si ji olíznout, ale otrásl se, když ucítil na jazyku štiplavou chuť popela.

„Jsem v pořádku,“ odvětil. „Je to jen škrábnutí. Ale ten déšť pálí.“

Štístko zvedl hlavu a sledoval, jak nafialovělý černý mrak odplouvá. Z průtrže mračen zbyl už jen rozmazaný stín nad vzdále-

nými kopci. Takže smečka tomu zlému dešti neunikla – o důvod víc pokračovat v cestě. Musejí se dostat pryč od toho, co otravuje zemi kolem. V jejich novém táboře na téhle straně bílého skalního hřbetu není o nic bezpečněji než jinde. Už od chvíle, kdy Velké zavrčení zničilo město a jejich domovy, musejí psi neustále postupovat dál, utvářet nové smečky s polovičními vlky, odrážet útoky Hlídacích psů...

Kdy už to celé skončí? přemítal Štístko.

Vzpomněl si na Pajdu, chromého psa, který ze smečky odešel. Štístko o sobě vždycky smýšlel jako o psovi, který žije samotářský život, ale byl to Pajda, kdo se vydal na cestu sám, kdo se cítil zavržený svou vlastní smečkou. Jak v těchto těžkých dobách vůbec přežívá?

„Zachránils mě,“ zašeptala Bella. „Děkuju ti.“

Štístko si olízl pysky a znovu se otřepal. Musí si udržovat naději, tváří v tvář všem těm změnám. „Možná nám Nebeští psi chtějí říct, že život je v téhle době příliš křehký na nějakou vzájemnou nevraživost.“

Bella se přisouřala na předních tlapkách blíž. Štístko přitulil čenich k jejímu krku. Lízinka má pravdu – ještě štěstí, že mají jeden druhého. Ať už má Bella jakékoli chyby, i když je na ni rozhněvaný, nemůže jí to pořád zazlívát.

„Tak pojď,“ prohlásil chraplavě. „Vrátíme se do tábora. Měli bychom říct ostatním, co se stalo. A navíc bude oslava.“

„Už máme zpoždění,“ přitakala Bella, která kráčela vedle něj zpátky přes násep. „Doufám, že Alfa chápe, jaké to je s jezevci.“

„Ať už to chápe, nebo ne, potřebuju s ním mluvit,“ zamumlal Štístko napůl sám pro sebe. „Je potřeba udělat spoustu rozhodnutí.“ Posbírali s Bellou společně králíky a vydali se do tábora.

Sluneční pes za kopci osvětloval jejich kroky alespoň několika posledními tlumenými paprsky blížícího se soumraku. Úplně na kraji, v místech, kde končily stromy, se Štístko zastavil a polekaně začenichal.

„To je štěněcí pach,“ řekl, nastražil uši a zkoumal pohledem mýtinu. „Necítíš to, Bello?“

Rozšířila nozdry. „Máš pravdu. A je čerstvý. Tak brzy po tom lijáku?“

Štístko přikývl. „Ať už to byl kdokoliv, prošel tudy před chvílíčkou.“

„Je to Lízinka?“ zeptala se nejistě Bella.

„Ne. Její pach znám dobře a tohle není ono.“ Štístko zmateně svrástil obličej. „Myslím, že to není žádné štěně z naší smečky.“

„Ale je tamhle.“ Bella nastražila uši, když uviděla mladou hlídačící fenku, jak na ně s obavami čeká na kraji tábora.

„Co tady děláš?“ zeptal se Štístko, když došli k Lízince.

„Měla jsem starosti.“ Fenka je vyrazila pozdravit. „Musela jsem se vrátit a ujistit se, že jste v pořádku.“

„Jsme naprosto v pořádku,“ pověděl jí Štístko. „Byla to jen návštěva Bleska.“ Lízinka ale úzkostlivě kňourala.

„A nic jiného tam nebylo?“ ptala se a pohledem tékala k lesu a vyčnívajícím skalám. „Žádné jiné tvory jste neviděli?“

„Jen jednoho velikánského jezevce!“ odvětila Bella a její štěkot byl plný předstírané statečnosti. „Ale porazili jsme ho, viď, Štístko?“

Štístko ani nevěděl, co ho mate víc – setřina náhlá ukázka smělosti, nebo to, jak se chovala Lízinka.

Jak by ta malá fenka mohla vědět, že se setkali s jiným zvířetem, a proč nedokáže odtrhnout pohled od krajiny za nimi?

Když všichni tři vcházeli do tábora, Štístko se dotkl čenichem jejího ouška. „Zachytil jsem tam nějaký pach,“ řekl Lízince a bedlivě sledoval její reakci. „Nedávno tudy prošlo nějaké štěně. Někaké cizí, ne z naší smečky. Neviděla jsi ho?“

„Ne. Co by tu dělalo nějaké cizí štěně?“ Lízince cukaly svaly ve tváři a olízla si pysky. Štístko se na ni zamračil, ale vyhýbala se mu pohledem. „Á, myslím, že mě shání Spring!“ Lízinka vyrazila ke skupince psů, kteří odpočívali pod keřem.

Štístko zůstal stát a díval se za ní. Neslyšel, že by Spring Lízinku volala – dokonce její hnědočerný kožíšek ani neviděl ve skupince psů, mezi nimiž Lízinka zmizela.

Vzpomněl si na ten cizí štěněcí pach a na zátylku se mu naježila srst. Lízinka nějak moc pospíchala, aby unikla jeho otázkám.

Něco se tu děje, pomyslel si. A já hodlám zjistit, co to je.

KAPITOLA TŘETÍ

„Proč vám to tak dlouho trvalo?“

Štístko se otočil a pohlédl do pronikavých žlutých očí Alfy, který si ho prohlížel s nepřátelskou zvědavostí. Štístko se zhluboka nadechl, došel k vlčímu psu, který ležel natažený na malém kopečku, kam ještě dopadalo poslední světlo, stranou od ostatních psů shromážděných v malých skupinkách. V táboře už byl ve vzduchu cítit mráz a travou, v níž se dloužily stíny, se plížil mlžný závoj. Štístko se zachvěl.

„No?“ vrčel Alfa hlubokým hlasem. „Bouřlivák se s bílým králíkem vrátil už dávno. Kdes byl?“

„Omlouvám se, že jsem se zdržel, Alfo.“ Štístko mluvil klidným rozvážným hlasem. „Zastavil jsem se, abych si promluvil s Bellou. Museli jsme něco... probrat. A zachytil jsem pach něčeho –“

„Dost!“ zavrčel Alfa a zvedl se náhle na všechny čtyři. „Nedal jsem ti to snad najevo dost jasně, Pouliční pse? Žádný pes by mimo tábor neměl riskovat. A to včetně klábosení a zdržování se za jeho hranicemi, zatímco na vás smečka čeká!“

